

Het sprookje van het lelijke eendje.

“Op de een of andere manier is er een zwanenei terechtgekomen in een eendennest. Het lelijke eendje dat uit dit ei komt, kan lang niet zo goed kwaken als de andere eendjes. Bovendien beweegt het zich heel anders en is zijn lichaam onhandig groot. Het wordt ongenadig gepest door zijn mede-eendjes. Want het is te groot en te vreemd. Het lelijke eendje wordt zo wreed behandeld dat het wegvlucht. Het zwerft rond en komt verschillende dieren tegen, die soms wel aardig voor hem zijn, maar hem onveranderlijk als een mislukte uitgave van hun eigen soort beschouwen: een lelijke gans, een lelijke kip, enzovoort.

Zo trekt het alleen verder. Op een avond ziet het een groep prachtige grote vogels, zo mooi als het nog nooit gezien heeft. Het raakt in extase van de schoonheid van de vogels, weet niet wat voor vogels het zijn. Maar het houdt van deze vogels, zoals het nog nooit van iemand gehouden heeft.

Het eendje wordt in eenzaamheid volwassen en komt dan nog een keertje een groep zwanen tegen. Het eendje herkent de vogels en krijgt een wonderlijk droevig gevoel.

“Ik wil naar die koninklijke vogels toe, ze zullen me wel doodbijten om mijn lelijkheid, maar dat heb ik liever dan nog langer al die wreedheden mee te moeten maken.” Het zwemt naar de zwanen toe, die met hun veren omhoog op hem afkomen. “Maak me maar dood” zegt het lelijke eendje en buigt in afwachting van zijn dood zijn kop naar het water.

Ineens ziet het in het heldere water zijn spiegelbeeld. Met een schok herkent het zichzelf: het is zelf ook een schitterende sierlijke zwaan. De zwanen strelen hem met zijn snavel en het eendje is overgelukkig.”

Herinner je dat je een Zwaan bent

Het verhaal van het lelijke eendje maakt op een heel eenvoudige wijze duidelijk wat onze existentiële situatie is. We lijden aan het gevoel dat we niet onze grootsheid leven. De dagelijkse vorm van ons is kleiner, beperkter, armoediger, kleinzieliger dan we ergens vermoeden dat we bedoeld zijn.

We zijn eigenlijk een zwaan, maar zijn gaan geloven dat we een lelijk eendje zijn, en leven vervolgens – tot aan het moment van spiritueel ontwaken- het leven van een gefrustreerd lelijk eendje.

Onze investering in het eend-zijn moet volledig tot sterven komen, willen we onze grootsheid kunnen herkennen. We moeten dus willen opgeven te slagen als eendje, onze pogingen om een beter, liever, mooier eendje te worden, opgeven. Het eendje verbetert zich niet tot zwaan, het eendje herkent zichzelf in één keer als zwaan. De grootsheid van Zijn (het water) spiegelt onze Zijnsaard!

Onze werkelijke aard laat zich niet vangen in een zelfbeeld. Hoe kunnen we onszelf dan kennen, als zelfbeelden ons niet kunnen spiegelen? Zodra we niet langer opgehangen zijn aan de beelden over onszelf, openbaart zich een fundamentele openheid. Dit is de oerconditie van onszelf, die zich in ons gevoelslichaam vertaalt als volheid, geluk, straling, helderheid en liefde. Dit stralende wezen zijn we altijd al geweest, en onze zelfbeelden hebben deze werkelijkheid op geen enkele manier beschreven.

Uit: Handboek Zijnsoriëntatie – Hans Knibbe.